

DET NYE JERUSALEM

En legende om ditt hellige sted

Alle visste hvem Petra var. Hun hadde liksom alltid vært der, alltid vært en del av strøket. Og hun var lett å kjenne igjen på lang avstand der hun kom krumbøyd støttet til stokken og haltet seg gjennom gatene. Og alle visste hvor hun bodde - i en liten leilighet i en av de gamle og forfalne leiegårdene som bydelen hadde så mange av.

De som hadde anledning til det, hadde forlengst flyttet til andre deler av byen, og tilbake var det mest gamle og enslige som ikke hadde noen mulighet til å dra derfra eller stanse det forfall som bredte seg fra gård til gård. Og Petra var en av dem som var blitt igjen. Men hun hadde neppe flyttet, selv om hun hadde kunnet. Hun hadde bodd der hele sitt liv. Bydelen var blitt endel av henne selv, og det er tvilsomt om hun ville funnet seg til rette noe annet sted. Petra ble derfor som dens inkarnasjon: Gammel og skrøpelig; en levning fra en forgangen tid; noe som på en måte var vokst opp av byens røtter, var blitt gjenglemmt, og med tiden blitt ett med dens elde og forfall; noe som ikke kunne flyttes eller forynges; noe som levde i le av de teknologiske fremskrittets feiende vinder og den nye sivilisasjon, og som aldri kunne bli en del av dette.

Blant strøkets beboere var det en alminnelig oppfatning at Petra var altfor godtroende - og kanskje litt dum. Hun hadde en altfor barnlig tillit til alle hun traff, og det var dem som utnyttet henne for det - barn og ungdom som tigget penger av henne. Og hadde hun noen mynter i lommen, så ga hun dem gjerne bort.

Hun var dessuten et lett bytte for latterliggjøring og pjattete tiltale. Og det gjorde ikke saken bedre, at hun til stadighet gikk rundt og forsøkte å dele ut små papirlapper med oppbyggelige ord og bibelsitater som hun hadde skrevet selv med sin skjelvende håndskrift. Alle visste dessuten at hun ofte var å finne på ett eller annet kristelig møte, og det økte bare latterligheten ved henne, at hun til stadighet haltet rundt til møter som de fleste så på som noe fremmedartet, barnslig tull. Jo - alle regnet Petra som strøkets original, og uten å være klar over det selv, var hun det også.

Fordi det var lett å konstatere om hun var hjemme eller ikke,

hadde den lille leiligheten hennes vært et lett bytte for skruppelløse tyver. Hennes gamle smekklås kunne hvem som helst få opp med et enkelt grep, og følgen var at det lille av verdi hun opprinnelig hadde hatt, forlengst var forsvunnet - ja, så lite var tilbake, at ingen fant det umaken verd å bryte seg inn hos henne mer. Følgelig hadde ikke Petra noen skatter på jorden, og hennes beskjedne, månedlige alderstrygd brukte hun bare til det nødvendigste for seg selv. Det som måtte bli til overs, ga hun bort. Men disse gaver var noe som skjedde helt i det stille, til noen hun så var i nød. Derfor var det ingen av dem som trengte hjelp, og som overrasket fikk hennes konvolutter med et beløp, som hadde den fjerneste anelse om at det var den lille, lutende kvinnen som i nattens løp hadde listet gaven ned i deres postkasse.

Å gjøre det gode i det stille, og uten å få noen takk for det, slik ville Petra det skulle være. Egentlig brydde hun seg ikke så mye om penger eller å samle på ting heller, forresten. Hun levde like enkelt som hun selv var enkel. Hun hadde det hun trengte til livets opphold, og det var nok. Bare få forsto, at bak hennes fattigslige og godtroende vesen, var det en rikdom skjult i hennes hjerte. En skattkiste av godhet som hentet sitt gull fra troens utømmelige kilder.

- Vi må bygge Det nye Jerusalem, sa hun til alle som mer eller mindre motvillig mottok hennes små lapper, der hun hadde skrevet noen velmenende ord om frelsen og om Lammets blod. Og om noen spurte henne hva Det nye Jerusalem var, kunne Petra med stor henførelse fortelle at det var en himmelsk by som skulle reises på jorden. Og der skulle Gud bo iblant menneskene til evig tid.

Folk som hørte på henne, kunne ikke la være å smile for seg selv når de så denne spinkle og skrøpelige kvinnen og prøvde å forestille seg at hun skulle bygge et nytt Jerusalem noe sted. Hvilken naivitet, tenkte de. Ja, det var dem som humret muntert når de snakket om det seg imellom. Og både barn og ungdom i strøket kunne huje respektløst etter den gamle om de så henne komme:

- Hvordan går'e med det nye Jerusalem idag'a, Petra?

Og så ble det en fnising og latter, for dette var det moro å fleipe med. Men Petra lot seg aldri merke med denne mobbingen, iallefall ikke som noen kunne se. Hun bare smilte og nikket til dem og svarte med sin litt pipende stemme, at det gikk riktig fint med Det nye Jerusalem akkurat nå. Men siden ingen kunne se selv det minste resultat av hennes utrettelige halting til beste for dette glansbilde av en annen verden, ble kontrasten bare enda latterligere. Dette syntes ikke Petra å forstå, og kanskje tenkte hun heller aldri over at det ble så lite ut av all hennes møye til beste for den himmelske byen hun ville hjelpe til med å reise blant menneskene på jorden. Det falt henne ikke inn å se noe absurd i situasjonen, det som andre oppfattet og fant så komisk.

Men uansett alle tilrop og latter og mangel på synlige resultater, fortsatte Petra like uforstyrrelig å slite seg gjennom bydelens grå gater - året rundt. Tidligere hadde hun også gått alle trapper i alle oppganger med sitt budskap og banket på hundrevis av dører, men det orket hun ikke lenger. Det var bare på sykehuset oppe ved parken, eller på pleiehjemmet like ved, at hun ennå kunne sees gående omkring i etasjene for å besøke de syke og gamle som var lagt til side. Og hvis noen av dem ønsket det, satte hun seg gjerne ned og slo av en prat, eller hun leste noen ord fra sin velbrukte, gamle Bibel.

- - -

Ettersom årene gikk, ble bydelen gradvis tilholdsted for ungdomsgjenger uten tilhørighet noe sted. De kom fra alle kanter av byen og fra mange deler av landet, og de trakk inn i strøket. I portrom eller i tomme leiligheter, eller i forfalne gårder som egentlig ikke lenger var tjenlige å bo i. Det var som om forfallet tiltrakk dem, som om de følte seg hjemme der, som om det ikke var så nøye på noen ting. Det var en mangel på forstilling som man ikke fant noe sted i de storslåtte forretningsstrøkene. Der reiste betongmassivene seg golde og avvisende, men samtidig krevende. De tilhørte ikke menneskene og det menneskelige. De var bygget for å stå til tjeneste for handel og finans alene. Nesten som et paradoks, kan det synes, kom både slum og velstand til å stå på samme side. De kom begge til å tjene det destruktive elementet i menneskenes sinn. Det destruktive i deres psyke.

En av virkningene var økt kriminalitet. Bruken av rusmidler og vold var blitt et voksende problem, og det var ikke lenger trygt å ferdes på gatene; særlig ikke etter mørkets frembrudd; og særlig ikke for de eldre beboerne; og særlig ikke i Petras bydel. Dette ga området et stadig dårligere rykte, og det økte fraflytningen og forfallet.

Også Petra kunne merke denne gradvise forandringen, og hun så at disse unge gikk så altfor hurtig til grunne. Deres liv hadde ingen mening, ingen normer, ingen perspektiver. Derfor hadde hun sett dem som det særlige mål for sitt korstog.

"Markene står hvite til høsten - og Kongens ærend har hast", pleide hun å si når hun så de unge. Hva hun nå mente med det, var det noen som undret seg.

- - -

Lyshårede Linda hadde derfor ikke vært lenge i strøket før hun støtte på Petra og uunngåelig ble tilbudt en av papirlappene med noen ord om frelse og salighet. Men også hos Linda falt de bare på stengrunn. Intet var mer fremmed for dette unge mennesket enn disse sentimentale, håndskrevne ord på noen ynkelige papirbiter. Og hun syntes den gamle lignet mest på en heks - frastøtende med sine gamle, flekkete klær; sine magre, skjelvende hender; sine rynker og

krumbøyde rygg.

Første gang hun fikk en av lappene, kikket hun litt brydd på det merkelige som sto der, og senere kastet den fra seg med en grimase - når ingen lenger kunne se henne. Og etter denne episode forsøkte hun å unngå den vennlige og utrettelige korsfarer. Eller hun lot som om hun ikke så henne om de møttes.

Linda var kommet til Petras bydel som et barn av et samfunn og en tid som var i ferd med å gå i oppløsning. Men denne forvitring var lett å overse om man bare hadde øynene festet på samfunnets glansfulle forside. Og den var enda enklere å overse i de sentrale områder av metropolen, der mektige bygningskomplekser skjød i været i triumf på tomter som tidligere bare hadde båret gamle leiegårder fra en fattigere tid. Her var fremskritt og vekst. Her var varer og handel. Her var liv og travelhet. Her var alt man kunne ønske seg for penger. Her var såvisst intet forfall å se. Kontorbygningene og forretningsstrøkene hadde aldri før presentert seg med større prakt og rikdom.

Forfallet kunne heller ikke sees i boligområdene som omkranset byen, for der viste velstanden seg i flotte villaer med velstelte haver, bugnende frukttrær og frodige blomsterbed. Det var så man skulle tro at paradiset endelig var blitt menneskene til del. Nei, det kunne heller ikke sees der.

Men bare de som var på en rastløs reise gjennom sin samtid, og det var de aller fleste, kunne la seg narre av dette. De så ikke løgnen. De så ikke at all denne velstand bare var et blendverk; for den ytre rikdom skjulte en indre tomhet, en indre fattigdom, som fikk menneskene til å forfalle og samfunnet til å forvitte. Det var som en lumsk pest, fordi det var så få som kjente til den. De forsto ikke at fattigdommen var hjertets og sjelens fattigdom. De trodde det var noe annet. Noe som kunne helbredes av leger eller av psykologer, eller av noen i det sosiale sikkerhetsnett som samfunnet hadde forsøkt å etablere for å hanskes denne forvirrende mangel på lykke, dette forbløffende resultat av all fremgang og velstand. Men disse institusjoner lyktes bare sjelden.

Hvor kom så denne armod fra? Hvor hadde den sitt utspring? Folk så hvordan hjemmene gikk i oppløsning, og de kunne lese det som tall i statistikkene. De så hvordan kriminalitet og rusmiddelmisbruk bredte seg på alle områder, og også dette kunne de lese som tall i statistikkene. Hvorfor var det slik når samfunnet bugnet av goder som tidligere tider ikke ante det var mulig å oppnå?

Årsaken var å finne i mangler på skolene - mente mange. Og i aviser og blader - mente noen. Og i påvirkning fra pornoindustri og vold på video og filmer og fjernsyn - var de fleste aldeles sikre på. Politikerne har skylden - mente nesten alle, og pekte ut syndebukker i alle retninger.

Men de tok feil.

De heftet seg bare ved symptomene, fordi de var så plagsomme, og fordi det frikjente dem selv for ansvar. For realiteten var en annen, og dette var sannheten: Her fantes intet hellig sted. Og et samfunn som ikke akter noe for hellig, og ikke har noe hellig å strekke seg etter, vil ubønhørlig gjennomgå en indre forvitring - langsomt, men sikkert. Det bygger på sand. For et folk som ikke er villig til å opphøye og hellige verdier som ikke kan måles i volum eller vekt eller penger, har intet av noen virkelig verdi eller noe virkelig verd. Her finnes ingen virkelig respekt for noe som helst. Ingen. Alt kan brukes og utbrukes. Alt kan skjendes og utbyttes. Alt kan prostitueres. Det er et samfunn som utvikles lik en glupsk skjøge som horer med alt. Det "sluker alle ting for å fylle sin tomhet".

Det som gir mennesket verd, er ikke knyttet til rettigheter i noe internasjonalt dokument; eller i noe offentlig vedtak; eller i noen lov; eller i noe sosialt sikkerhetsnett. Det er bare en illusjon av et verd, det er bare ord og papir. Din verdi og din verdighet er uløselig knyttet til det hellige, og til det alene. Uten at et samfunn har en hjertets skatt som er ukrenkelig og urørlig; uten at det har et urokkelig fundament av ærefrykt for noe som er hellig og løfter opp, og ærbødig tar konsekvensen av det; kan det kjøpes av enhver. Da er alt det eier tilfals for høystbydende. Spør derfor aldri: Hva har du vernet? Eller: Hvor er din sikkerhet? Eller: Hvor er din lov? Du skal spørre: Hvor har du ditt hellige sted? Da kjenner du din sikkerhet, og ditt verd.

I en fjern tid - i middelalderen, som det fortelles var så mørk - hadde de nok sitt helvete, men de hadde også noe kostelig. De hadde en himmel over sin hverdag, en himmel med en Gud man skulle ære og frykte. Og de hadde et håp - et håp om salighet.

Det var meget middelalderens mennesker ikke kunne; det var meget de ikke forsto; og det var meget de ikke visste; men ett hadde de som oppveide mye, de hadde noe som var ukrenkelig og opphøyet. De hadde et hellig sted. Derfor, om selv en jaget forbryter kunne redde seg inn i kirkene, så kunne han ikke gripes. Han var på hellig grunn. Så mektig var kirkens fred. Der din skatt er, vil også ditt hjerte være. Så - fortell meg hvor du har din skatt, fortell meg hvor du har ditt hellige sted, og jeg skal lodde ditt verd.

Men de hastige, de som jaget gjennom samtiden, de så det aldri, og de aktet aldri på tidens jærtegn. De så aldri at de prangende fasader i den store byen var bygd på ruiner. Ikke av de gamle bygninger som engang sto der, for de ville allikevel bli for gamle og måtte fjernes - tilsist. Å nei, rikdommen var hentet ut av skjending av det uerstattelige, av verdier som ikke kunne måles og veies. Skjending av det skjønne, av det jomfruelige, det uberørte, det rene. Og skjending av det guddommelige. Den bygde på vekstens lov, at ingen

ressurs er hellig. Ingen type ressurs. Ingen natur kunne ikke plyndres og legges øde. Ikke det vakreste landskap, den mest storslåtte natur, den eldste skog, den mektigste foss. Ingen naturens art var beskyttet. Intet vern var noe virkelig vern. Intet. Alt var bare hule fraser og frekt hykleri.

Og fordi ingen av hjertets verdier var hellige, var heller ikke det som hjertet kunne elske hellig. Det var derfor ingen kunne knytte det til skjønnheten i skogene; eller på markene; eller i fjellene; eller til dyrene eller til menneskene; hverken til noen jordiske verdier eller noen himmelske. For er ikke skjønnheten i det bølgende gresset på engene; i blomstene på markene; i det gamle treet i skogen; eller i fossen fra fjellet, hellig for ditt samfunn, da nekter det deg å bruke ditt hjerte til å elske det, og til å elske noe som helst; for det hellige i naturen og i himmelen og i hjertet er ett. Da anser ditt samfunn at det som er ditt hjertes skatt ikke er noe verd, og det bruker sin makt til å høre med ditt hellige sted for å tjene penger på det. Men fordi menneskenes hjerter trenger å bli løftet opp mot det hellige, men ikke lenger kan finne det noe sted, så tørker de ut. Kjærligheten blir kald hos de fleste, og menneskenes sinn blir som råtnende drivved i velstandens bakevjer.

Derfor var den ytre prakt bare et skalkeskjul for løgneren. For sannheten lyste ikke fra noen reklame på noen fasade. Den var ikke synlig for noe menneskelig øye. Den fantes bare i deres hjerter. Derved oppsto en indre ødemark av ensomhet som bredte seg lik en snikende gift i alle samfunnslag og gjorde menneskene kyniske og kalde. Hjerte fant ikke lenger hjerte. Menneskene støtte hverandre vekk. Og de støtte livet vekk. Tilbake var bare instinkter, griskhet, aggresjon og en demonisk tomhet.

- - -

Slik falt også Lindas verden sammen. Det var en uavvendelig konsekvens i dette. Hun var fortapt, men hun forsto aldri den dypere grunn. Ingen tanke hun hadde, kunne tenke det. Hun visste bare ett; at hennes mor og far hadde skilt lag i bitterhet; og hun trodde det var fordi de ikke passet sammen lenger. De hadde vokst fra hverandre, fikk hun vite. Og slik skjedde det, at en dag kom hun og moren med et patetisk flyttelass til Petras bydel, der det ytre og det indre forfallet endelig stemte overens. Der flyttet de to inn i en liten, billig leilighet. To kvinner med et fallert hjem ble ett med et kondemnert miljø. Og det som fulgte i årene som kom, var bare en uavvendelig fortsettelse på denne reise inn i det håpløse.

Det gikk bare kort tid før Linda satt fast i et miljø der hun aldri skulle vært. Der ingen unge skulle vært. Det begynte tilsynelatende uskyldig i gjenger som drev rundt uten noe mål eller noen mening. Litt øl og uteliv nattetider, litt småkriminalitet. Til å begynne med.

Men det utviklet seg. Rusmidler, stadig mer rusmidler, stadig mer narkotika og stadig mer kriminalitet. Og hurtig, altfor hurtig, endte det i et heslig skyggeland. Lindas hjem ble gatene og barene - hennes tjenester skjedde i hotellrommene og i bilene. Uker og måneder. År etter år. Og Linda var bare en av mange.

Samfunnet så at noe måtte gjøres og forsøkte seg med sitt sosiale sikkerhetsnett - for å hente dem ut av helvetet. For dét hadde fremskrittets og forbrukets samfunn til felles med middelalderen - det hadde et helvete. I sin midte. Men det hadde ingen himmel over sin hverdag, og ingen hellig skatt å gi noens hjerte. Det var mer prostituert enn de prostituerte. Mer kriminelt enn de kriminelle. Mer voldelig enn de voldelige. Mer grådige enn de grådige. Derfor lyktes det sjelden, om det lyktes i det hele tatt; og det lyktes ikke med Linda.

Og ettersom tiden gikk skjedde forvandlingen med dette menneske som ble akkurat lik byen selv. Hun fikk en prydelig maske foran en ustoppelig nedtur mot et nullpunkt. Det hun hadde ble til salg for enhver. Til høystbydende. Hennes ungdom ble uttappet i lidderlighet, hennes holdning ble vulgær, hennes blick ble sløvet av rus, hennes skjønnhet falmet i usunn hud og gustne trekk, og tilslutt kunne ingen sminkes fasade skjule hennes tilstand. Og likesom hennes sjel og sinn forlengst var syknet hen, syknet også hennes kropp og helse. Hun merket det, hennes instinkter merket det. Hun forsto at noe var alvorlig galt, hun forsto at hun trengte hjelp. Men hun var hjelpeløst fanget i sin skjebnes felle, og etter mange år på kjøret, måtte krisen komme tilslutt. Og de fant henne en dag - fillete og skitten - brutt sammen i en trappeoppgang.

- - -

Lindas siste tid ble kort. Hun hadde ingen krefter til å kjempe imot og utsette det uavvendelige. Fra sengen kunne hun se det hvitmalte sykeværelset, der et par blasse litografier hang hjemløse på de store flatene og skulle smykke tilværelsen for de syke og døende. Sykepleiere kom og gikk til faste tider, med medisiner og mat og stell, og noen vennlige ord i farten.

Men Linda lå mest alene. Det satt ingen venner ved hennes seng. Bare hennes mor kom på besøk en stund hver dag, som den eneste. En time. Noen ord. En bukett i ny og ne. Litt frukt. Litt sjokolade.

Men denne kvinnen var egentlig like ensom som sin datter. Hennes nød var like stor. Også hennes år hadde vært et eneste forvirrende rot av brutte håp og trøstesløse konflikter; og her sto hun overfor det største nederlag av dem alle: På denne siste strekningen hadde hun intet annet å gi sitt barn enn litt pynt og tomt prat. Hennes besøk hos den døende ble gripende i sin hjelpeløshet. Og hun følte det slik, at hun hadde en skyld i denne tragedien, for det var ingen som

kunne fortelle henne sannheten. Og hun forsto det ikke selv, at i et samfunn der intet er hellig, der finnes heller ingen fast grunn å stå på, og ingen vegger som beskytter deg, slik at du kan finne ly og hvile mot livets harde vinder. Alle som bor der blir som hjemløse, blir som flyktninger i sin egen tid - og i sitt eget sinn.

- - -

Sykehusets dager var monotone, men det spilte kanskje ingen rolle. Linda var så avkrefteat at alt syntes likegyldig. Det var bare som om hun drev langsomt med strømmen. Stille. Uavvendelig. Og like uavvendelig kom den kvelden da slutten var nær.

Hun lå alene. Medisiner hadde dempet smertene, men hun kjente dem allikevel. Hun lå med lukkede øyne og i en døs mens tiden gikk. Derfor la hun ikke straks merke til at det skjedde en forandring. Hun var ikke lenger alene i værelset. Langsomt - bare langsomt - ble hun klar over at det satt en skikkelse ved sengen, og etter litt kjente hun at det var en som holdt henne i hånden, og som strøk henne varsomt over håret. Hun hadde fått besøk av en fremmed, en som ikke var hennes mor.

I nattbordlampens svake lys forsøkte hun utmattet å skimte hvem som satt der i halvmørket, for hun forsto det ikke. Men det ble en uro i henne da hun merket at et svakt minne kom som fra et sted langt, langt borte. Et uklart bilde som gradvis ble tydeligere. Hun begynte å ane noen trekk av et ansikt som hun engang hadde sett et eller annet sted. For lenge siden. En mager og lutende figur med et visst ansikt, en haltende gange støttet til en stokk. Noe sentimentalt hun hadde foraktet og unngått. En gammel og skrøpelig skikkelse som ville reise et imperium på et hellig sted. Det nye Jerusalem.

For etter så mange år hadde Petra ennå krefter igjen til å gå med Kongens ærend. Til de syke. Til de sørgende. Til de ensomme. Ubegripelig vandret hun ennå trofast i storbyens slagskygger med ordet fra himmelen; med medlidenhet og godhet og trøst. Ennå glødet det i hennes gamle hjerte - en befaling fra det høye:

- Det dere gjør mot disse mine minste, det gjør dere mot meg.

Og gjennom sin døsende tilstand merket Linda hvordan gjenkjennelsen steg opp i hennes sinn; som en undrende visshet; som noe hun bare måtte konstatere; men ikke kunne forstå. Det var som om hun våknet opp av en lang søvn, og ord som forlengst syntes tapt i glemsel, ord skrevet ned med en knudrete skrift på en lapp papir, trengte opp fra det underbevisste. Bare tårene fortalte hva som skjedde, at sannheten hadde gått opp for henne, at hun i dette øyeblikk så sin situasjon og sitt liv, og at hun forsto alt.

Petra som hele tiden holdt henne fast i hånden, følte seg noen

øyeblikk helt hjelpeløs overfor denne veldige nød som slo mot henne. Men det var bare noen øyeblikk, for hun visste jo hva hun skulle gjøre - hennes hjerte visste hva hun skulle gjøre. Langsamt bøyde hun seg frem og prøvde å nå den døendes blikk, og ennå engang hentet hun gull opp fra sin skattkiste - fra sitt hellige sted - ord som hun så mange ganger hadde lest i sin gamle bok, og som hun hadde skrevet og sagt til tusener av lukkede sinn. Ennå engang lød de, lavt og inderlig:

- Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene, og renser oss fra all urettferdighet...

Det gikk et øyeblikk, så ble Lindas blikk fjernt, fjernt. Det var som om alt gled vekk; som om hun langsamt ble ført inn i en uendelig ro der all strid var over, der reisen var slutt. Petra kunne bare se at det skjedde, og hun undret seg om ordene hadde nådd frem, om de hadde brutt gjennom med sitt lys og med sin fred; og hennes bønn var at de skulle følge dette unge menneske frem. Helt frem.

- - -

Linda følte seg så lett. Hun følte det som om hun ble løftet opp gjennom en lystunnel, og at lyset bare ble klarere og klarere jo høyere hun kom. Tilslutt var det som om alt ble et hav av skinnende skyer, og det var som om de langsamt åpnet seg. Og med ett oppdaget hun at hun sto midt i en stor sal. På begge langsider var det høye tribuner der det satt fullt av mennesker i hvite drakter; og for enden av salen så hun et stort bord, og bak bordet satt en flintskallet mann med mørkt skjegg. På hver side, rett bak ham, sto to høyreiste menn i skinnende kapper, og de holdt hendene hvilende på hvert sitt praktfulle sverd.

Uten at noen hadde fortalt henne det, visste Linda at hun var i himmelens forhall og at det skulle holdes dom over henne. Det skulle vurderes om hun var verdig til å tre inn i Paradiset. Mannen ved bordet var St. Peter, som hadde makt over nøklene til himmelens port, og mennene bak ham var erkeengler, og alle på tribunene var helgener og martyrer som var funnet verdige til å ta sete i dommernes høye råd.

Hun ble stående midt foran dommerbordet, og summingen av stemmer som lød da hun kom, stilnet helt av. Apostelen spurte hvem hun var, og Linda fortalte det, nesten hviskende. Straks ble det ropt på dokumentene og en engel kom inn, tynget ned av en diger stabel papirer, mapper og bøker som ble lagt på den ene siden av bordet, og Linda forsto at der var nedskrevet alt om hennes forkastelige liv. På den andre siden av bordet, der beretningene om hennes gode gjerninger skulle ligge, kunne hun ikke se noen ting.

St. Peter tok noen mapper av stabelen og begynte å bla gjennom dem, alt mens han noen ganger mumlet forarget, andre ganger rystet dystert på hodet, og atter andre ganger sukket tungt. Han var ikke kommet halvveis i stabelen engang, da han la alt til side, lente seg oppgitt tilbake, så misbilligende på Linda en stund. Så sa han:

- Elendige greier, vil jeg si. Vi får så altfor mye av dette opp hit til vurdering. Det er helt bortkastet tid for oss skal jeg si deg, unge dame. Folk kommer hit og tror at de, etter å ha holdt på slik som dette - etter all denne skjensel - allikevel skal ha en sjanse her hos oss. Men der får de seg en overraskelse, kan jeg fortelle deg. De fikk sin tid på jorden, men de kastet den bort. De hadde evigheten i hendene, men de vraket den. Vi holder såvisst ingen dom over dem. Det har de allerede gjort selv. De og deres gudløse samfunn valgte å gå i det ondes tjeneste. De kunne ikke tjene to herrer. De gjorde sitt valg, og de valgte feil. Det er deres dom.

Slik lød den store apostelens ord, og en indignert mumling hørtes i den tallrike forsamlingen, og alle så strengt på henne. Linda kjente hvordan alt håp forsvant, for hun visste at det var sant alt sammen, og at hun ikke hadde noe å si til sitt forsvar. Hun forsto at hun aldri ville få adgang til Paradiset på den andre siden av Den himmelske port.

Men erkeengelen som sto nærmest ved apostelen, lente seg plutselig frem og gjorde oppmerksom på en liten lapp som var oversett - og som lå ensom på bordets tilsynelatende tomme side. St. Peter så morsk på engelen et øyeblikk, for å uttrykke misnøye med avbrytelsen, men så bøyde han seg mødig frem og grep fatt i papirbiten. Og straks han hadde kastet et blick på den, himlet han med øynene og utbrøt heftig:

- Nå igjen!

Irritert la han lappen tilbake på bordet mens han så seg oppgitt rundt i forsamlingen som satt oppmerksomt lyttende. Og etter enda et irritert grynt, tok han papirbiten opp påny og begynte å lese høyt:

*Kjære Peter og alle dere andre
Linda har hatt det vondt nok
så ikke finn på noe tull
Det er ikke ofte barmhjertigheten
som velger vår skjebne
La den velge nå
Hilsen Petra*

St. Peter ble sittende en stund og stirre på den vesle papirbiten med den gamle kvinnens kråketær av en skrift, alt mens han fortsatte å mumle et eller annet kaudervelsk for seg selv; dog noe svakere enn

før. Men Linda kunne se at begge erkeenglene prøvde å holde tilbake en latter bak apostelens rygg, og den kjølige holdning på tribunene var også plutselig borte, og alle virket så vennlige og snille; og noen holdt hånden for munnen slik at St. Peter ikke skulle se at de lo litt av ham de også.

Etter å ha sittet mumlende hensunket i tanker ennå noen øyeblikk, la den mektige apostel Petras lille beskjed fra seg på bordet og snøftet, nærmest for seg selv:

- Alltid skal hun blande seg i arbeidet vi gjør her oppe. Alle disse evindelige smålappene vi stadig får tilsendt. Her har vi omhyggelig slitt og samlet opp alle viktige opplysninger, dag ut og dag inn, og mye nattarbeid og overtid har det også vært, når jeg tenker etter. Vi har tatt for oss menneskene - en og en. Ikke noe summarisk her oppe, nei. Og dette er sannheten: De har brutt alle budene, ingen kan nekte for dét! Vi har ført regnskaper i mengder. Pinlig nøyaktighet hele veien! Og revisjonen har vist at alt vi har gjort stemmer med god regnskaps-skikk, så kom ikke der. Og så skal alt sammen bare være bortkastet - hele kjempearbeidet vi har hatt? Papirene og bøkene og det fine arkivet vi har bygd opp? Bare over og ut, liksom....?

Men skarene på tribunene og erkeenglene og alle de andre englene som vokter himmelens høye port, syntes ikke å ta hans grublerier særlig høytidelig lenger. De var vant til at det var en hel del brumming og knurring fra dommersetet, men de visste at det ikke stakk særlig dypt. Og tilslutt ga St. Peter opp - etter enda et grynt eller to.

Og straks dukket det opp to gøyale småengler som hadde stått oppmerksomt avventende i bakgrunnen. Imellom seg bar de på en kjempestor og velbrukt papirkurv; og Linda så forundret at de i en fei lempet hele haugen med hennes papirer og dokumenter og nøye reviderte regnskaper ned i den, og deretter ble de båret vekk i full fart for aldri mer å finnes.

Bare Petras lapp lå alene tilbake, og selv St. Peter hadde fått et vennlig drag i sitt strenge ansikt da han rakte den til Linda: Passer-seddelen til himmelen.

Vidunderlige barmhjertighet. Vidunderlige nåde.

- - -

Sykepleierne oppdaget det straks de så henne tidlig om morgenen. Hun lå alene tilbake. Petra hadde forlenget gått. Her var intet mer å gjøre, verket var fullført. Linda lå fredfullt med det bleke ansiktet vendt litt til siden, og med håret tufsete spredd utover puten. De så at det var slutt, og rutinemessig ble hun trillet ut av rommet.

De kjente ikke til det vidunderlige, skulle jeg tro, ikke når de så denne utmagrede døde og visste hvilket liv hun hadde ført. Hvordan kunne de vite at erkeenglene hadde åpnet himmelens porter for

henne? Hvordan kunne de vite at Linda hadde stått med en stor og fri glede i sitt hjerte og sett utover den strålende byen som lå for hennes føtter? Ikke kunne de høre den skjønne lovsangen bølge gjennom luften heller, og ikke kunne de se alle menneskene som jublende vandret henne i møte og som ønsket henne velkommen.

De kunne heller ikke se kilden med Livets rensende vann som vellet frem og rant som en flod gjennom den himmelske stad. For Linda var kommet dit hvor urett og ondskap var skyllet vekk for alltid, og der alle ting var blitt som nye.

Nei, hvordan kunne de vel ane dette der de trillet det døde legemet av en kvinne ut av sykerommet i den tidlige, kalde morgenen? Men allikevel var det skjedd. For mens vinternatten hvilte tung over jorden, hadde Linda vandret med lovsang frem foran den gyldne tronen, der hun endelig så ham - sin Frelser. I Det nye Jerusalem.

Fortelling av Adolph Denis Horn